

Sygn. akt *XI Ka 695/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2019 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący Sędzia Dorota Dobrzańska

Protokolant Wioleta Zawadzka

w obecności przedstawiciela oskarżyciela publicznego KMP w L. J. C.

po rozpoznaniu dnia 19 września 2019 roku

sprawy Ł. H. s. A. i L. z domu Ż., urodzonego (...) w S.

oskarżonego z art. 92 a k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 28 maja 2019 roku sygn. akt. III W 1447/18

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę Ł. H. przekazuje Sądowi Rejonowemu Lublin – Zachód w Lublinie do ponownego rozpoznania.

XI Ka 695/19 UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28.05.2019 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie uniewinnił Ł. H. od dokonania wykroczenia zakwalifikowanego z art. 92a kw.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodził się oskarżyciel publiczny Komendant Miejski Policji w L. i wniósł apelację zaskarżając je w całości na niekorzyść.

Zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku uniewinniającego,
2. naruszenie przepisów postępowania w zakresie oceny dowodów, co miało wpływ na treść wyroku i doprowadziło do niesłusznego uniewinnienia.

Wskazując na powyższe skarżący domagał się uchylenia wyroku i przekazania sprawy o ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja oskarżyciela publicznego jest słuszna i dlatego zasługuje na uwzględnienie.

Wydaje się, że Sąd Rejonowy przecenił znaczenie braku dokładnego zapisu obrazu w wideorejestratorze i czysto teoretycznych warunków, w jakich powinien pracować. Nie ulega wątpliwości, że w przedmiotowej sprawie Sąd nie dysponował na tyle precyzyjnym zapisem urządzenia (...), by tylko na tej podstawie móc poczynić ustalenia faktyczne. Miał jednakże do dyspozycji źródła osobowe – zeznania funkcjonariuszy Policji jadących za S. o numerze rej. (...). Uznał za wiarygodne zeznania E. G. mówiącej o zachowaniu stałej odległości między pojazdami (słowo „prędkości” jest ewidentnie omyłką – k.20v). Również policjant K. B. złożył takie zeznania (k.70v). Kwestionowanie przez Sąd

utrzymania stałej odległości poprzez argument „ jest to jego spostrzeżenie oparte wyłącznie o obserwację naoczną” stanowi de facto zaprzeczenie idei dowodu z zeznań świadka. Przecież każdy człowiek zeznając o tym, co widział, opiera się na własnej obserwacji. Oczywiście trudno w takiej sytuacji o precyzję porównywalną do uzyskiwanej w drodze pomiarów przez wyspecjalizowane urządzenia, jednakże nie można obalać dowodu osobowego tylko z tego powodu. Rację ma Sąd, kiedy dostrzega faktyczną trudność utrzymania równego dystansu w ruchu drogowym, nie zauważa jednak zasadniczej okoliczności, rzec można, o charakterze fundamentalnym. Otóż odpowiednio przeszkoleni policjanci (k.24,25) poruszali się pojazdem ze średnią prędkością 180,2 km/h na odcinku pomiarowym 100 m za pojazdem kierowanym przez obwinionego. Początkowa prędkość radiowozu wynosiła 114,6 km/h, została zwiększona w trakcie pościgu i zmniejszył się dystans do samochodu S. (...) – tak ustalił Sąd w części historycznej uzasadnienia. Skoro tak, to nawet dopuszczając niezachowanie równej, stałej odległości w trakcie pomiaru wideorejestratorem, nie ma możliwości, by przez 100 metrów nagrania obwiniony Ł. H. osiągał prędkość poniżej dozwolonej tj. 120 km/h. Wszak jej przekroczenie wyniosło ok. 60 km/h i nie da się racjonalnie wytłumaczyć poprzez zarzuty co do precyzji pomiarów, że nie nastąpiło przekroczenie prędkości dozwolonej. Logika i doświadczenie życiowe zastosowane przy analizie zeznań policjantów opisujących sytuację drogową, przy wsparciu danymi uzyskanymi z wideorejestratora co do średniej prędkości radiowozu, prowadzą do zupełnie innych wniosków, niż wyciągnął je Sąd I instancji.

Słusznie powołuje się autor apelacji na orzeczenie Sądu Najwyższego akcentujące powinność zachowania reguł wynikających z art. 7 kpk (poprzez art. 8 kpw) oraz judykat Sądu Okręgowego w Kielcach tłumaczący, że nie jest niezbędne szczegółowe ustalenie rozmiaru przekroczenia prędkości i uzyskiwanie dowodu w postaci zapisu wideorejestratora.

Z tych względów, mając na uwadze także treść art. 454§1 kpk, Sąd Okręgowy uchylił wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania.

W sporządzonym uzasadnieniu Sąd I instancji przedstawi swój tok rozumowania z zachowaniem reguł art. 7 kpk oraz wg wymogów art. 424 kpk, przy respektowaniu poglądów wyrażonych przez Sąd odwoławczy.